

[Bernhard Baunsgaard]

hr. Jimmy Stahr opretholder det. Jeg minder om, at den nuværende justitsminister i en diskussion i Grundtvigs Hus ganske klart var inde på, at der må en begrænsning til. Jeg minder om, at isolation har været brugt 1 år eller vistnok mere end 1 år over for en enkelt, og at det er ret sandsynligt, at man tager skade, bare det varer over 1 måned.

Med hensyn til afhøringsvilkårene finder jeg ikke, at VS har formuleret den stramning, der skal til, så godt. Det samme gælder spørgsmålet om indgreb mod polititjenestemænd.

Men alt i alt er der peget på en række forhold, som bestemt bør overvejes, og min hovedpåstand, som jeg tror det bliver vanskeligt at tilbagevise, er, at der under de socialdemokratiske regeringer er sket et skred i borgernes retssikkerhed. Hvis vi kan bremse op, så lad os sammen gøre det.

Arne Melchior (CD):

Mit partis ordfører i disse spørgsmål og medlem af retsudvalget er desværre med kort varsel blevet forhindret i at være til stede, og materialet, der her er til forhandling, er for omfattende til, at jeg har haft mulighed for at give det en så grundig behandling, som jeg med glæde har overværet at en række ordførere har gjort. Jeg skal derfor være yderst kort.

Lad mig starte med at sige, at mit parti tror på justitsministeren og har tillid til, at justitsministeren i spørgsmål om retssikkerheden, hvis han får tid nok dertil i sit embede, vil gøre en indsats for at foretage justeringer og forbedringer, som er påkrævede. Udtalelser, som han fremsatte umiddelbart efter sin tiltræden, tyder stærkt på, at han er meget opmærksom på disse forhold, og derfor tror vi, at denne sag ligger i en god hånd hos den nuværende minister.

Det gør selvfølgelig ikke på nogen måde, at det er overflødigt, at andre tager initiativer, således som VS har gjort det her; og at der ligger et stort arbejde bag, som en række ordførere har nævnt det, vil jeg også konstatere og anerkende.

Vi skal under udvalgsarbejdet følge alle disse lovforslag så nøje, som vi formår. Der er nogle af dem – nogle få af dem foreløbig – som vi formentlig vil kunne samarbejde positivt om. Dette vil gælde lovforslag nr. L

21 og L 22, idet jeg dog om dem begge må sige, at der bør skelnes mellem forskellige arter af kriminalitet. Man kan ikke generalisere med hensyn til kriterierne for varetægtsfængsling og afskaffelse af total isolation på den måde, som forslagene gør det her, men det er givet, at det er et par områder, hvor retssikkerheden trænger til at blive strammet op.

Vi har også sympati for lovforslag nr. L 23, idet vi dog nok må mene, at således som forslaget er formuleret, er der tale om en ideel målsætning. Man kan ikke lovgive helt generelt, fordi forholdene, som en enkelt ordfører tidligere har været inde på, kan være af en sådan art, at det er nødvendigt at gå mere hurtigt frem, end disse regler vil give mulighed for. Men som sagt: hensigten med dette forslag har vi betydelig sympati for.

Med hensyn til spørgsmålet om politiprovokation vil jeg gerne bakke op om de ordførere, der har nævnt, hvad der er foregået i nyeste tid ved udtalelser af en københavnsk borgmester, hvis initialer udgør det VS, som er forlagsstillernes partinavn. Hvis ikke VS' ordfører i dag vil tage afstand fra borgmester Sigurdssons udtalelser, vil vi simpelt hen overhovedet ikke drøfte denne sag på grundlag af et forslag fra VS. Det turde sige sig selv.

Vor stillingtagen til disse og de følgende forslag fra VS og andre forslag fra regeringen og fra andre partier om rettens pleje og retssikkerheden vil søge at nå en balance mellem to lige vigtige hensyn. På den ene side den absolut overordnede målsætning om borgernes, den enkelte borgers, tryghed og sikkerhed over for retssystemet. På den anden side en ikke meget mindre vigtig målsætning, der går ud på, at borgerne skal forstå, at politiet er på deres side, at dette folketing og at befolkningen skal støtte politiet i dets opklaringsarbejde og i dets arbejde for at skabe ro, tryghed og sikkerhed – også for sådanne borgere, der udelukkende bliver ofre for kriminalitet, og som ikke selv over en sådan. Det er nødvendigt, at der her bliver en balance. Jeg indrømmer, at den er svær at nå, det ser vi i mange lande, og det ser vi også her, hvor regeringen og folketinget igennem generationer har haft en særdeles god vilje til at nå denne balance. At vi aldrig når den perfekt skal naturligvis ikke hindre os i beständig at stræbe efter den.